

האדרא רבא קדישא

האדרא רבא קדישא

תנאי, אמר רבי שמעון לחברייא, עד אימת
ניתב בקיימא דחד סמכא. כתיב (תהלים
ק"ט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין זעירין,
ומארי דחובא דחיק. פרוזא קארי כל יומא,
ומחצדי חקלא זעירין אינון. ואינהו בשולי
פרמא. לא אשגחו, ולא ידעין, לאן אתר אזלין
כמה דיאות. אתפנשו חברייא לבי אדרא,
מלובשין שריין סיפי ורומחי בידיכון, אזדרזו
בתקוניכון. בעיטא, בחכמתא. בסוכלתנו.
בדעתא. בחיזו. בדין. ברגלין (נ"א בסילא דרזו ורגליו).
אמלכו עליכון למאן (ס"א לפלא) דברשותיה חיי
ומותא. למגזר מלין דקשוט. מלין דקדישי
עליונין צייתי להו, וחדאן למשמע להו,
ולמנדע להו.

למדנו, אמר רבי שמעון
לחברים, עד מתי נשב בקיום
עמוד אחד? כתוב (תהלים ק"ט) עת
לעשות לה' הפרו תורתך. הימים
קטנים, ובעלי החוב דוחק.
הפרוז קורא כל יום, וקוצרי
השדה קטנים הם, והם בשולי
הפרם, לא משגיחים ולא יודעים
לאיזה מקום הולכים כראוי.
התפנסו החברים לבית האדרא,
לבושים שריון סיף, ורמחים
בידיכם! הזדרזו בתקוניכם,
בעצה, בחכמה, בשכל, בדעת,
במראה, בידים, ברגלים. המליכו
עליהם למי שפרשותו חיים
ומות, לגזר דברי אמת, דברים
שקדושים עליונים מקשיבים
להם ושמחים לשמעם ולדעת
אותם.

ותיב רבי שמעון ובכה, ואמר ווי אי גלינא,
ווי אי לא גלינא. חברייא דהוה תמן
אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניהא
קמיה דמור לגלאה, הא כתיב (תהלים כה) סוד יי
ליראיו, והא חברייא אלין דחלין דקודשא
ברין הוא אינון, וכבר עאלו באדרא דבי
משפנא, מנהון עאלו, מנהון נפקו.

ישב רבי שמעון ובכה ואמר, אוי
אם אגלה! אוי אם לא אגלה!
החברים שהיו שם שתקו. עמד
רבי אמר ואמר לו, אם נוח לפני
מר לגלות, הרי כתוב (שם כה) סוד
ה' ליראיו, והרי חברים אלו הם
יראי הקדוש ברוך הוא, וכבר
נכנסו באדרת בית המשפן, מהם
נכנסו, מהם יצאו.

תאנא, אתמנו חברייא קמיה דרבי שמעון,
ואשתכחו, רבי אלעזר בריה. ורבי
אבא. ורבי יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ורבי
יעחק. ורבי חזקיה בר רב. ורבי חייא. ורבי
יוסי. ורבי ייסא. ידין יהבו לרבי שמעון,
ואצבעין זקפו לעילא. ועאלו בחקלא ביני
אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה,
יתיב בגווייהו ואמר, כל חד ישוי ידוי
בתוקפוי. שוו ידייהו, ונסיב לון פתח ואמר
(דברים כז) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה
מעשה ידי חרש (דף קכ"ז ע"א) ושם בסתר וענו
(ס"א כל העם) כלם ואמרו אמן.

שנינו, נמנו החברים לפני רבי
שמעון, ונמצאו רבי אלעזר בנו,
ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי
בר יעקב, ורבי יעחק, ורבי חזקיה
בר רב, ורבי חייא, ורבי יוסי,
ורבי ייסא. ידים נתנו לרבי
שמעון, ואצבעות זקפו למעלה,
ונכנסו בשדה בין העצים וישבו.
קם רבי שמעון והתפלל תפלתו,
ישב בתוכם ואמר, כל אחד ישים
ידו בחזקו. שמו ידיהם, ולקח
אותם. פתח ואמר, (דברים כז) ארור
האיש אשר יעשה פסל ומסכה
[וגו'] מעשה ידי חרש ושם בסתר
וענו כל העם ואמרו אמן.